

Caminant entre els tarongers, al secà, vaig trobar la vella aixada de l'avi. No era una aixada qualsevol. Era l'aixada que escollia per a refer els cavallons, un a un, tots els matins dels diumenges. Netejava de brossa la finca, amenaçava als responsables del pou, comprovava el tamany de les nàvels. Després ens contava les meravelles del massatge cardíac que garanteix el treball de l'horta. l'aixada. Pensareu en la insignificança de la troballa i en la meua ingenuïtat, però per a mi no existeix, des de fa temps, cap altre descobriment comparable.